

Az országos, megyei és helyi médiában agyoncsócsált, a jó ízlés határain innen és túl agyonkommentált és az – egyelőre úgy tűnik, hogy elodázott – avató előtti utolsó száz méteren szinte hisztérikus pro-és kontra véleményeket generáló pléhkrisztus néven elhíresült kilátó kapcsán jutott eszembe egy másik Krisztus-szobor.

A feszület előtt álló nagyságában – mindössze 5 méter – a grandiózus méretű Nagytestvérhez mérve aprócska Krisztus királyunk szobor, amelyet 1901-ben szentlelték fel, s amelyet az udvarhelyi Kő- és Agyagipari Szakiskola néhai tanára, Harmath Ödön készített.

A baseballszékely háta mögött

A homoródalmási mészkőből a kereszténység millennium emlékének mementót állító szobor százöt esztendeje áll és őrködik a Patkóban. Oly szerényen és jelentéktelenül vigyázza az udvarhelyi Márton Áron püspökről elnevezett teret, hogy szinte észre sem vesszük, rá sem pillantva sietünk el mellette nap, mint nap.

Talán ez az oka annak, hogy amikor minap egy beszélgetés közben szóba hoztam, őslakos udvarhelyi ismerősöm csak pár perces hümmögés után csapott homlokára, hogy „jaja, most már tudom, hogy miről beszélsz!”. Holott a Patkóban felállított Vasszékely – udvarhelyi szlengben baseballszékely – háta mögött és a néhai szent püspök szinte a földbe süllyesztett mellszobrától jobbra elhelyezett Krisztus – szobor is megér egy misét.

Úgy is mondhatnám, gyászmisét. Hogy miért? Mert a város egyik legszebb, legrégebb és legértékesebb szobrának sorsát pár évvel ezelőtt megpecsételte egy [helybéli egyesület](#) és egy helyi vállalkozó jóindulatú, de amatőr és hozzá nem értő túlbuzgósága. Bizonyára a helybéliek közül sokan emlékeznek még arra, amikor egy napsütötte délelőtt a patinás szobrot „megtisztították”.

Krisztus sebeivel fizettek

Azért az idézőjel, mert ezt a kényes, szakembert, szaktudást igénylő műveletet nem fogkefe méretű eszközökkel, de egy hatalmas, nagy nyomású homokfúvó géppel végezték el. Ismerősöm mesélte megdöbbenően, hogy saját szemével látta, amint valósággal „lemészárolták” a szobrot.

A seccpercig tartó művelet során tenyérnyi darabok szakadtak ki a szobor arcáról, hátából – a sérülések nyomai ma is jól láthatóak. Igaz, a tisztogatás nem került egy árva vasba se, de a műalkotás alaposan megfizette az árát.

A primitív és barbár – jobb szót nem talált a tisztításra szobrász- restaurátor ismerősöm – beavatkozás teljes mértékben tönkretette a szobrot. A sérült alkotást közelről alaposan

megvizsgáló és a látványtól a fejét fogó szakember szerint a Krisztus-szobor olyan mértékben sérült, hogy szakszerű helyreállítása azon kívül, hogy igen kétséges – „ezt teljesen újra kéne önteni” – komoly pénzösszegbe is kerülne.

Amikor a jó szándék is rombol

A több mint száz éves kőszobrot a városlakók szeme láttára sikerült minden ékétől, patinájától megfosztani és természetellenesen hófehérre síkálni. Mindezt fényes nappal és különösebb média-cirkusz nélkül. Nem hördült fel senki nyilvánosan, nem kapott a szívéhez a közember és tolla után az újságíró. A tetteseket sem vonta kérdőre utólag senki, elmaradt a „miért nem kérdeztek meg egy szakembert legalább” kérdés. Végül is, kérdezhetnénk, miért? Hisz a szobor ma áll.

Azt csupán a szakemberek tudják, hogy ez a jobb sorsára érdemes szobor már nem az eredeti értéket képviseli, hisz attól „megtisztították”.

Euróban számolt közhaszon

Hogy miért jutott eszembe az udvarhelyi megcsonkított Krisztus-szobor a nálánál sokkalta hatalmasabb, nem szürke kőből, hanem inoxból készül, épülő Gordon-hegyi testvére kapcsán? A párhuzam miatt.

A székeljudvarhelyi, kereken 110 éves Krisztus-szobrot az amatőrizmus, a tudatlanság és a pénztelenség tette tönkre. A farkaslaki pléhkrisztusnak csúfolt alkotást viszont a sok pénzzel párosuló emberi nagyravágyás, az esendőség és – Uram bocsá' – a közhasznúnak kikiáltott, de valójában önös érdek szülte meg és helyezi piedesztálra a 21. században.